

о други, щото тѣ никакъ не можеха да ги раздѣлятъ.

Азъ носѣхъ фотографически апаратъ — моменталка — и веднага ги извадихъ на портретъ . . .



Ето ги! Животни-тѣ се гнѣвятъ, очитѣ имъ изпускатъ искри, но тѣ сж принудени — щатъ не щатъ — да стоятъ мирно на мѣстата си . . . иначе биха си строшили ро-говетѣ!

— Чудесна картина! — продължи отново да говори дѣдо Марко. Той бѣше многознайникъ и приказливъ. — Чудесна борба! А живота е прѣпълненъ съ подобни борби. Живота кипи отъ борбитѣ на всички земни сѣщества . . . Едни диятъ храна за себе си и за дѣцата си, други си строятъ жилища, трети се мжчатъ да станатъ прѣдводители на своитѣ другари и другарки . . . Гъмжи природата отъ вѣчна борба . . . Всѣки гледа да бже най-силниятъ въ борбитѣ, да излѣзе побѣдителъ . . . Та и самъ той и челедѣта му да добрува . . . Тежко и горко на побѣденитѣ, на слабитѣ, на недѣгавитѣ! Тѣ сж обречени на явна гибель . . .

— Е, добръ. Ами може ли всѣко животно да бже все най-силно? . . . запитахъ азъ.